



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: I. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem v Praze, Václavské náměstí 21, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem v Praze, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2013, č.j. MV-70867-9/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11.3.2013, č.j. MV-70867-9/SO/sen-2012, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů za řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8.7.2015, č.j. 15 A 47/2013-44, v částce 24456,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2013, č.j. MV-70867-9/SO/sen-2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14.4.2012, č.j. OAM-13601-8/TP-2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „zákon o pobytu“), neboť nebyla dodržena nepřetržitost pobytu ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu.

Žalobce v žalobě uvedl, že podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu se do doby pobytu započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu.

Žalobce pobývá na území počínaje od roku 1998 až do dneška. Období jeho nepřítomnosti na území ČR nikdy nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců, přičemž žalobce nesouhlasí ani s tím, že by ve svém souhrnu pobýval mimo území ČR po dobu celkem 789 dní, jak plyne z obsahu jeho cestovního dokladu. Správní orgán nejen, že se žalobcem neprovedl ústní jednání, kde by prověřil důvody nepřítomnosti žalobce na území České republiky, ale navíc ho ani nevyzval k doložení důvodů jeho nepřítomnosti ve smyslu odstranění vad žádosti. Správní orgány zjevně porušily svou poučovací povinnost, neboť žalobce nebyl nijak upozorněn nebo písemně vyzván k prokázání důvodů své nepřítomnosti spolu s potřebným poučením o následcích případného neodstranění vad. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se rovněž nezabývali otázkou přiměřenosti, jak bylo jejich povinností. Žalobce považuje rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné a v rozporu s ustanoveními § 3, § 36 odst. 3, § 64 odst. 2, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále žalobce uvedl, že některá období jeho nepřítomnosti byla následkem objektivních zdravotních komplikací, resp. léčby ve zdravotnickém zařízení mimo území České republiky, což by žalobce prokázal, pokud by mu byl dán prostor. Ze samotných razítek cestovního dokladu bez jakéhokoliv dalšího důkazu nelze dovozovat, že se účastník řízení na území v předmětnou dobu nenacházel, přičemž jeho vstup či výstup nebyl v cestovním dokladu zaznamenán. Správní orgány výslovně odmítly zjišťovat důvody nepřítomnosti žalobce na území České republiky, což je v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Správní orgán rozhodl ve věci čistě formalisticky bez toho, aby blíže zkoumal a zabýval se tím, že žalobce žije na území České republiky od roku 1998, konzumuje účel svého pobytu, má zde zázemí a tráví zde naprosto podstatnou, resp. zcela většinou část svého života za posledních 14 roků. Ve vztahu k zákazu formalistického přístupu státních orgánů poukázal žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Pl. ÚS 19/98, III. ÚS 150/99. Účel zákonného zakotvení podmínky nepřetržitosti pobytu zjevně sleduje společenský zájem na tom, aby pouze cizinci, kteří mají vytvořeno opravdové zázemí v České republice, mohli na základě své svobodné vůle svou integraci do společnosti pozvednout o pomyslný stupeň výše. Žalobou napadené rozhodnutí nelze označit jinak než za nepřiměřené a nepřezkoumatelné, neboť zdůvodněním přiměřenosti se správní orgán I. stupně zabýval příliš stroze a žalovaný vůbec, a to rozhodně nikoliv v rozsahu požadovaném ustanovením § 174a zákona o pobytu.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný k věci uvedl, že stanovil dobu, po kterou žalobce pobýval mimo území České republiky na základě předloženého cestovního dokladu žalobce, který neprokázal, že by zaznamenané údaje nebyly pravdivé. Při posuzování splnění podmínky 5ti let nepřetržitého pobytu postupoval v souladu s ustanovením § 68 zákona o pobytu a čl. 4 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice“). Doba pěti let nepřetržitého pobytu na území podle § 68 zákona o pobytu má bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Je irelevantní, že žalobce pobývá na území od roku 1998, neboť pro posouzení nepřetržitosti pobytu je rozhodné období od 14.11.2006 do 14.11.2011. Ze žalobcova cestovního dokladu vyplývá, že v této době žalobce opustil území na dobu celkem 789 dní, tedy ve svém souhrnu na více než zákonem tolerovaných 10 měsíců. Žalobce v odvolání tvrdil jednu svoji nepřítomnost ze zdravotních důvodů, kterou doložil lékařským potvrzením, přičemž k tomuto důvodu z procesní ekonomie žalovaný přihlédl, avšak i po odečtení jedné nejdelší nepřítomnosti žalobce na území ze zdravotních důvodů, činí zbývajících období jeho nepřítomnosti více jak 17

měsíců. V případě zamítnutí žádosti podle ustanovení § 75 odst. 1 zákona o pobytu správní orgány nemají povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí podle § 174 zákona o pobytu. Žalovaný dále odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11, z něhož vyplývá, že z Listiny ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky, a proto napadeným rozhodnutím nemohlo dojít k porušení základních práv žalobce.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třicet dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Nejprve je nutno uvést, že Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 8.7.2015, č.j. 15 A 47/2013-44, kterým žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ke kasační stížnosti žalovaného rozhodl ve věci Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11.12.2015, č.j. 5 Azs 157/2015-31, kterým napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se shodl s hodnocením krajského soudu ve všech otázkách, až na následující: *„Ze spisového materiálu vyplynulo, že prvostupňový orgán zamítl stěžovateli žádost z důvodu, že opustil Českou republiku v období ode dne 29. 9. 2007 do dne 7. 6. 2008. Během správního řízení bylo stěžovateli umožněno, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán vycházel pouze z razítek z pasu, stěžovatele nevyzval, aby se konkrétně vyjádřil k jednotlivým absencím, nijak tedy nezjišťoval, zda není nepřetržitost pobytu zachována. Stěžovatel během odvolacího řízení uvedl a prokázal, že v daném období byl zdravotně indisponován v zemi původu; namítal nedostatečně zjištěný stav věci prvostupňovým správním orgánem... Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány nezjistily důvody stěžovatelových nepřítomností na území republiky a pouze vycházely z údajů v jeho pasu, a to za situace, kdy na nečitelná razítka nebyl brán zřetel, pochybily, neboť řádně nezjistily, zda stěžovatelovy absence nesplňují podmínky pro to, aby byla zachována nepřetržitost pobytu.... Správními orgány totiž nebylo zjištěno, že pobyt stěžovatele mimo území České republiky přesahuje zákonem připuštěnou hranici. Nejen, že nezjišťovaly důvody stěžovatelových nepřítomností, ale vycházely pouze z čitelných razítek pasu.... Je třeba přisvědčit, že stěžovatel sám od sebe tyto informace správním orgánům nesdělil, nicméně je na správních orgánech, aby dostatečně zjistily stav věci, přičemž informace mohly po stěžovateli kdykoliv požadovat. Bylo by to vhodné a potřebné zvláště za situace, kdy si žalovaný uvědomoval (viz odůvodnění jeho rozhodnutí), že stěžovatel si není vědom, k čemu by se měl v rámci možnosti vyjádření se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat a případně jaké informace pro správní rozhodnutí doplňovat.“*

Na tomto místě soud podotýká, že v novém soudním řízení správním je soud podle ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. bez dalšího vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeném v jeho zrušujícím rozsudku č.j. 5 Azs 157/2015-31.

Vzhledem k tomu, že soud již dříve shledal nedůvodné námitky žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nenařízení ústního jednání, neseznámení žalobce s podklady rozhodnutí a nevyzvání žalobce k odstranění vad žádosti včetně poučení o jeho procesních právech ze strany správního orgánu, přičemž Nejvyšší správní soud tyto závěry potvrdil, nebude se jimi soud již znovu zabývat.

Soud znovu přehodnotil skutkový a právní stav reflektující závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 157/2015-31 a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu dne 14.11.2011. Přípisem ze dne 5.3.2012 byl žalobce vyrozuměn podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Součástí spisového materiálu je i výpočet dnů pobytu žalobce mimo území České republiky. Žalobce svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí využil dne 19.3.2012. K podkladům uvedl, že od 15.12.2011 do 19.3.2012 byl na Ukrajině, kde se mu stal úraz ukazováčku při hoblování dřeva a z tohoto důvodu do České republiky přijel až dne 19.3.2012. K odvolání žalobce přiložil Potvrzení č. 108 ze dne 6.6.2008 z něhož vyplývá, že žalobce byl na léčbě v Kušnycké PNVP-RL od 27.9.2007 do 6.6.2008 pro zlomeninu pravého bérce.

K použití cestovního dokladu jako důkazu ve správním řízení žalovaný poukázal ve svém rozhodnutí na ustanovení § 2 odst. 1 věta první zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech (dále jen „zákon o cestovních dokladech“), které normuje, že cestovní doklad je veřejná listina opravňující občana k překračování státních hranic České republiky přes hraniční přechod, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva, jíž je Česká republika vázána. Cestovním dokladem občan prokazuje své jméno, popřípadě jména, příjmení, rodné číslo, podobu, státní občanství České republiky (dále jen "státní občanství") a další údaje zapsané nebo zpracované v cestovním dokladu podle tohoto zákona.

K tomu je nutno uvést, že podle § 1 zákona o cestovních dokladech tento zákon upravuje vydávání cestovních dokladů státním občanům České republiky, jejich používání občany a vedení agendového informačního systému evidence cestovních dokladů a agendového informačního systému evidence diplomatických a služebních pasů.

Žalobce není občanem České republiky a zákon o cestovních dokladech se tak na něj a jeho cestovní doklad nevztahuje. Cestovní doklady cizinců upravuje ustanovení § 108 a násl. zákona o pobytu, přičemž za splnění určitých podmínek [srov. ust. § 108 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu] jsou i cestovní doklady cizinců uznány za veřejné listiny (srov. ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu). Podle § 108 odst. 2 zákona o pobytu za cestovní doklad podle odstavce 1 písm. b) lze pro účely tohoto zákona uznat veřejnou listinu vydanou cizím státem za účelem cestování do zahraničí, pokud z hlediska jejího provedení a jazyka, v němž jsou uvedeny údaje, odpovídá mezinárodním zvyklostem, její územní platnost zahrnuje území a lze z ní zjistit: a) údaje o státním občanství cizince, b) údaje o jeho totožnosti, c) fotografii držitele, d) údaj o době platnosti.

V daném případě však žalobce záznamy v cestovním dokladu nijak konkrétně nezpochybnil a tak ztrácí na významu hodnocení, zda je cestovní doklad žalobce veřejnou listinou, neboť i v případě pouhé listiny (nikoliv veřejné) se jedná o důkaz, z něhož lze vycházet při zjišťování skutkového stavu, ovšem pouze za předpokladu, že informace v něm zachycené jsou dostatečně zřetelné a čitelné, aby mohl být učiněn správný skutkový závěr o jeho obsahu a následně vyvozeny relevantní právní závěry.

Ve věci je nutno také poukázat na přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), které v článku 10 odst. 1 ukládá členským státům povinnost cestovní doklady příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřovat otiskem razítka. Dle čl. 11 odst. 1 a 2 Schengenského hraničního kodexu není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel. Této úpravě odpovídají i povinnosti Policie ČR zakotvené přímo v zákoně o pobytu cizinců (srov. např. § 4 odst. 2 zákona o pobytu).

Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, aniž by to doložil, že v období od 15.12.2011 do 19.3.2012 byl hospitalizován na Ukrajině. Vzhledem k tomu, že se jedná o období po podání žádosti v průběhu správního řízení, nemusely se správní orgány pravdivostí a relevantností důvodů absence v uvedeném období na území České republiky zabývat, neboť tato doba se do rozhodné doby nezapočítává (srov. čl. 4 odst. 1 směrnice).

Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

Žalobce dle žalobou napadeného rozhodnutí nesplnil podmínku spočívající v tom, aby období nepřítomnosti na území České republiky v průběhu po sobě jdoucích 5 let nepřesáhla ve svém souhrnu 10 měsíců.

Soud konstatuje, že nepřetržitý pětiletý pobyt na území je nezbytnou podmínkou, bez níž nelze povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu vydat. V případě nesplnění této podmínky nemá správní orgán jinou možnost, než žádost podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu zamítnout, aniž by mohl posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu.

Podle čl. 4 odst. 1 směrnice členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.

Podle čl. 4 odst. 3 směrnice období nepřítomnosti na území dotyčného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1.

Nepřetržitý pobyt dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu je třeba chápat ve smyslu směrnice, tedy jako oprávněnou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule směrnice, který uvádí, že pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, přičemž tento vztah může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území. Oprávněnost pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomnost cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu však může být za určitých podmínek zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 28.12.2011, sp. zn. 6 As 37/2011; rozsudek MS v Praze ze dne 19.1.2015, sp. zn. 5 A 267/2010, www.nssoud.cz).

Z uvedené právní úpravy včetně směrnice je patrné, že jako podmínka pro udělení trvalého pobytu je stanoveno, že cizinec musí pobývat na území České republiky nepřetržitě po dobu 5 let, přičemž za nepřetržitý pobyt se považuje pouze pobyt, kdy cizinec pobýval v této době 5ti let mimo území České republiky po celkovou dobu kratší 10ti měsíců. Je tedy nutno posoudit, zda lze považovat pobyt žalobce na území České republiky za nepřetržitý ve smyslu ustanovení § 68 zákona o pobytu.

Ve věci však nebylo správními orgány zjištěno, z jakého důvodu přesáhl žalobce zákonem připuštěnou dobu pobytu mimo území České republiky, resp. z jakého důvodu pobýval mimo území České republiky, ačkoliv bylo z jeho vyjádření zřejmé, že mu v návratu nejméně částečně bránily zdravotní důvody. V daném případě tedy za současného zjištěného skutkového stavu nelze vyloučit aplikaci ustanovení § 68 odst. 3 věta druhá zákon o pobytu cizinců, které zachovává nepřetržitost doby pobytu, pokud jedno období nepřítomnosti nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, kterými je mimo jiné závažné onemocnění. Správní orgány se byly povinny ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu zabývat důvody nepřítomnosti žalobce, což však neučinily. Žalobce byl sice v řízení pasivní, to však nezbavuje správní orgány povinnosti zjistit skutkový stav a opatřit si dostatečné podklady pro rozhodnutí, třeba i výslechem žalobce. To však žalovaný ani správní orgán I. stupně neučinili a dospěli k předčasnému závěru, který nemá dostatečnou oporu ve shromážděných podkladech. V dalším řízení žalovaný zjistí důvody pobytu žalobce mimo území České republiky a konkrétně zdůvodní, proč některé záznamy v cestovním pase nehodnotil a uvede důsledky této skutečnosti pro výsledná zjištění.

Z těchto důvodů přistoupil soud výrokem I. tohoto rozsudku ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez jednání, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění. Současně podle ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním

názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Vzhledem k tomu, že náprava pochybení je možná v řízení odvolacím, ve kterém žalobce předložil i důkazní materiál, nepřistoupil sám soud ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. a podle ustanovení § 110 odst. 3 s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 24456,- Kč, která se skládá z částky 8000,- Kč za zaplacené soudní poplatky ve výši 3000,- Kč (žaloba) a 5000,- Kč, z částky 12400,- Kč za 4 úkony právní služby po 3100,- Kč poskytnuté zástupcem Mgr. Petrem Václavkem [převzetí věci, podání žaloby, účast u jednání, podání kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013], z částky 1200,- Kč za s tím související čtyři paušály po 300,- Kč, a z částky 2856,- Kč odpovídající 21% DPH z částek mimo soudních poplatků. Soud žalobci požadované cestovné k jednání soudu a zpět nepřiznal, neboť ani po jednání ani k výzvě soudu ze dne 28.12.2015 cestovné nevyčísil ani nedoložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová